

Družina je vsa osupla strmela v tako novico, Ančka je zbežala v kamro, Mokarica je šinila kvišku, se uprla v boke in sakala z odprtimi ustmi in jezna pogledovala moža in Janeza, dokler ni izustila: »In vse to za mojim hrbtom« ter odkurila iz sobe.

Janez je zahvalil gospodarja in se poslovil od družine:

»Nikar kaj ne zamerite.«

In ko jim je začel sežati v roke, se je Lukec obrisal z rokavom, ženske so iskale predpasnike, celo Miha je izjecal zadnji:

»Oh, oh, zakaj greš.«

Vsi poparjeni so vstali od mize in se razkropili, Janez je pa zadel kovčeg, da gre h kajžarju Antonu.

Mokar je gledal s hodnika.

»Janez!«

Namignil mu je z glavo in ga poklical gor.

»Do nje moraš, do mame!«

»Ves sem zbežan,« se je opravičeval Janez in šel za Mokarjem v sobo.

»Mama, ne jezite se. Menda je tako božja volja.«

»Veš kaj, ne bil bi šel, da sem kaj vedela. Treba ni teža, zares ne. Ker ste pa tako skrivali, kaj morem zato?«

»Mama, saj se kmalu vidimo in potem bomo sosedje, kajne. Ančko Vam priporočam, mama. Imejte jo radi, do smrti bom hvaležen.«

Janezu se je tresel glas.

»Ne boj se zanjo. Z Bogom!«

»Z Bogom!«

Sedaj se je tudi mami stožilo za hlapcem in oneplesla je možu: »Bolje bi bilo, da bi mu bil popustil pol tisočaka, kakor pa da je prišlo tako.«

Mokar je nekaj zamrmral, šel vun na hodnik in zaklical:

»Miha, naprezi in potegni Janeza s kolesljem. Od naše hiše ne bo hodil peš.«

Kmalu je zacepetal Rigo z dvorišča, družina je gledala za vozom, Ančka se je skrivala za oknom. Janeza je tiščalo v grlu, da ni zinil besedice z Mihom.

Ko so odšli ljudje k nauku, je hitela Ančka po stezah proti domu.

Za vratmi na klopi je stal ameriški kovčeg, oče Anton, mati in Janez so sedeli za mizo, kjer je bil hleb kruha in velik nož ob njem.

»Pozdravljena!«

Janez ji je šel naproti, jo prijel za roko in jo posadil medse in med mater.

Ko je videl, da ima vse objokane oči, jo je izkušal razvedriti.

»Kaj se bojiš! Vesela bodi. Glej, s starši smo se že domenili in sedaj še s tabo. Poglej, Ančka.«

Janez je potegnil zavoj hranilnih knjižic iz žepa.

»Spravi tole. Kar zaslužim, pošljem tebi, da takoj naložiš na obresti. Če bi se mi pa kaj primerilo, je to tvoje; oče in mati sta na pričo. In da bo držalo, zato sem napisal tudi oporoko. Tukajle je v pismu.«

»Lepo te prosim, nikar tako ne govori!«

Ančka je pričela ihteti.

Vsi so dolgo molčali, na mizi so bile knjižice, pod stropom so brneli roji muh.

Oče Anton je pogledal na uro.

»Kdaj gre vlak? Če res moraš v mesto, ali bi pa pri nas prenočil.«

»Moram. Kar grem.«

»Ančka, ponesi mu kovčeg. Jaz grem tudi z vama.«

Mati je pokrila drugo ruto, Ančka je poiskala pisani svitek. Pri vratih je pokrižala mati bodočega zeta in se mu sklonila k licu ter ga poprosila:

»K spovedi pojdi! Nevarno je na morju!«

Janez je zardel in stisnil roko materi.

(Dalje.)

JUTRO.

Zložil Al. Remec.

V jutro je planila vojska mlada,
svetla armada solnčne luči,
jezdci brodijo v meglo nad svetom,
ščit se ob ščitu, kopje ob kopju blešči.

V jutro razpenila noč se je v solzah prečuta.
Sila ti kruta, moje nemoči obroč,
kdo te zdobil je? — Kakor jutranjo misel
čutim, mladost, te in tvojo nevklenjeno moč.

